

LO GERONÉS



SETMANARI DE AVISOS Y NOTICIES

PORTA-VEU DEL «CENTRE CATALANISTA DE GERONA Y SA COMARCA»

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Gerona	1 pesseta trimestre
Fora	1'25 id. id.
Estranger	1'50 id. id.
Un número 10 cèntims	

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

CORT-REAL 7-1.º

ANUNCIS Y COMUNICATS

Preus convencionals

De tots los llibres, folletos, etc., que 's remetin á la Redacció, se'n donará compte en lo Setmanari

Any 5.º

Diumenge 30 de Janer de 1898

Núm. 198

SECCIÓ GENERAL

CUNEROS

Encara que tot fa creure que les eleccions no seran tant aviat com molts se pensaven, se comensa ja a parlar de quins tenen de ser los diputats que, per obra y gracia del encasillat que s'esta confeccionant a Madrid, figuraran haver sigut elegits pels electors dels vuyt districtes d'aquesta provincia y, per una ficció de la lley, seran sos representants en les Corts espanyoles.

Y lo mateix que en la nostre provincia passara en totes les demés d'Espanya e illes adjacents. Fins lo nou govern de la illa de Cuba, contan los diaris que 's vol estrenar de gran elector encasillat per la Habana a n' En Sagasta y a n' En Castelar, que tenen tant de cubaus com nosaltres de xinos.

Perque, axo si, aviat sera una condició indispensable peresser diputat la de no haver nat en lo districte, no tenirhi bens de cap classe, ni cap motiu especial d'afecció; o sia, res de lo que pot establir una solidaritat entre 'ls interessos y modo de pensar y de sentir del districte y 'ls de son representant legal.

L'encasillat es ja a Espanya una institució fonamental. Gracies a n' ell, lo pays queda suprimit del tot, los parlits que en determinades circumstancies actuan de governamentals se partexen l'usufruyt del poder com a bons germans, y 'ls governs tenen la seguretat de que les Corts per ells fetes votaran que som a mitja nit a les dotze del dia, si d'aquest modo té a be manansi que ho fassin.

Es tanta la forsa d'aquesta institució, que 'ls ministres se veuen obligats, perque puga funcionar lo sistema parlamentari, a encasillar als diputats que volen que 'ls hi fassin la contra.

Y d'unes Corts axis formades s'ha convingut a Espanya en dirne la *Representació Nacional*; y del vot d'aquestas Corts, que diuen *amen* a tot lo que 'l Govern vol, la expressió de la voluntat del pays.

Afortunadament, fa temps qu'aquest ja no s'hi encaparra y deixa 'l camp lliure als vividors que 's dedican a fer lo caldo gras als personatges que a Madrid treballan pera arribar a grans estadistes y a *monstruos de la edat presente*, ab tal de que aquestos los hi assegurin la desembrada explotació de les provincies y dels districtes. Y com aquells vividors en les provincies son los que manan y disposan y 'ls que repartexen lo pa beneyt, del Governador y del President de la Audiencia per avall vulguinne de barretades y de cortesies.

Resulta, donchs, que conegut l'encasillat, ja sabem qui son los nostres futurs diputats, tant del govern com de la oposició. De la oposició a Madrid s'enten, que per lo que respecta a la provincia la seva oposició no s'hi coneix gens ni mica.

S'assegura que estan encasillats; pel districte de Sta. Coloma, lo Sr. Comyn, un advocat que viu a Madrid y, que sense altre mérit especial, que 'l ser protegit d' En Silvela, va encasillar En Canovas avans de renyir ab aquest, y per obra y gracia de l'encasillat va sortir diputat per aquell districte ahont ningú tenia coneixement de que tal senyor existís. De llavors ensa lo Sr. Comyn considera a Santa Coloma de Farnés com a son districte *natural* y, com ara En Silvela y En Sagasta sembla que corren bé, lo gefe del govern no ha tingut inconvenient en regonexerho aixis.

Pel districte de Gerona, lo Sr. Herrero, un valenciá que viu també a Madrid y que forma a les ordres del Sr. Canalejas en consideració a quins mérits ha obtingut lo *passe* dels qui manan.

Pel districte de Olot, lo senyor Llorens, carlí molt conegut, fill de Valencia, al qui per certes diferencies dels carlins d'aquell districte va lograr la Junta de Gerona ferlo encasillar, mediant l'apoye dels de la seva comunió als candidats canovins d'altres districtes, especialment del de Gerona; haventse donat lo cas de que 'l govern va cumplir llealment lo promés y la Junta carlina no va poder conseguir que ho complissen los seus, y axo que 'l partit canovista fer gala de disciplina. Algun pacte es probable que s'hi barrej també aquesta vegada.

Pel districte de Figueres, lo Sr. Vilallonga, originari de la població y fincat en lo districte, que enten y parla 'l catalá, y que no ser elegit com a conservador en les ultimes eleccions canovines per una coalició de tots los electors monárquics del districte contra 'ls republicans.

Per Puigordá lo Sr. Puig, catalá de naxensa, casat a Madrid ahont viu ordinariament, y no ben definit en política. Es difícil

que cap govern dexi d'encasillarlo per un districte que necessita en lo candidat condicions especials, condicions que, per la seva bossa, reuneix de sobres lo Sr. Puig.

Alguna cosa semblant se podria dir del districte de Vilademuls, orfe encara que sapiguem d'encasillat. Pels vents que corren podria ser qualsevol Alvarez Mariñ, Ruiz, Lopez ó Gonzalez.

Pel districte de Torroella, encara no hem pogut posar en clar si l'encasillat es, com asseguran uns, lo Sr. Quiutana (don Pompeyo), fusionista, fill de Torroella, que aprofita totes les ocasions que se li presentan de parlar en castellá; o si sera lo Sr. Aldrich, advocat de La Bisbal, gens conegut en política, al quin molts atribuhexen idees carlines, y que, gracies a la bona armonia y concordia que regna entre ls elements liberals ó que tal se diuen en la nostre provincia, tindria l'apoye dels herreristes, dels puigcerveristes y de la fracció carlina que fa ali ab aquestos.

Dels sis encasillats que quasi se pot dir que se saben de cert, n'hi ha tres de cuneros del tot, dos de mitjos cuneros y un de la terra, y d'ells quatre no son catalans y 'ls dos que ho son no residexen habitualment a Catalunya.

Dels dos districtes dubtosos, lo més probable es que dels encasillats l'un per lo menos no sie catalá y meresqui de plé la calificatiu de cunero.

Y preparem nos pera sentir les serenates lo dia de la GRAN VICTORIA.

J. B. y S.

DISCURS

de don Enrich Prat de la Riba en la Academia de la Joventut Católica de Barcelona.

Senyors:

La Edat Mitja torna. Ja no es aquella época tenebrosa, aquell caos esgarrifós, aquell teixit de crudeltats, de injusticias, de desordre, de barbarie. En los historiayres d'ahir, un s'afigurava al sortir del mon clássich y entrar en la Edat Mitja, que tota Europa quedava de sopte engolida per una foscor inmensa com la de la nit ó d'un eclipse. Tot tenebras; tot inacció, no ser, solitud, silenci de sepulcre, sols trencat pel rosech dels corchs ó pel cruixir dels verns sobre 'l cadaver. Quietut tantsols trencada pels pretoris que s'esfoudran, los circums que s'esllavissan, los archs triomfals que s'esberlan, los deus antichs que cauhen y 's trossejan. Creixent d'aquellas runas, nos pintavan primer un monstre crudel, lo feudalisme, aixecant sas superbas fortteresas pel demunt dels sufriments y las llibertats dels homes. Y a son costat un altre monstre més esgarrifós encara, lo Papat, la Iglesia, enfeynada en tapar d'uils a la humanitat pera que li fos menester sempre un guia.

Aixis ho escampava aquella ciencia inflada y presumptuosa que 's nodria de ideologismes y menyspreuhava cercar en la realitat son fonament; aquella ciencia que en sociología no tenia altre aliment que las quimeras dels utopistas, en política somniava restaurar la Roma dels Césars, en literatura sols s'esbargia en Lidias y Venus y flors de Guido; que en la historia no 's volia embrutar ab la pols dels arxius ó 'l negre engrut de las lápidas ni cansarse pujant pels cims cercant tombas ignoradas, memorias perdudas, monuments dels passat colgats per sas runas.

Avuy aquesta ciencia ha desaparegut per sempre; sols ne quedan migradíssims rebrots, figuras viventas d'altres épocas, fantasmas del ahir que viuen sols del recort y de la protecció oficial del Estat, últim refugi de todas las ideas envellidas.

La ciencia d'avuy, y no sols la ciencia católica sino també una ciencia materialista y atea com lo positivisme ha destruhit aqueixa noció convencional de la historia mitj-aval; nos ha fet veure aquesta societat atrafegada en contribuir, fonamentar, organitzar, en una elaboració enérgica é incessant: las ciencias avivantse y emprenent sortosas vias, las societats organisantse ab sólida estructura, los Estats constituintse. No era silenci, no: sino moviment y vida: en lo taller y en lo camp, en lo brugit de firas y mercats,

en lo tragí dels ports de mar y las dressanas, en universitats y escolas, en los palaus dels Reys, en los castells senyorials, en las casas del consell de las ciutats, en los collatjes dels pagesos de remensa, en las abadías y convents; per tot fermentació d'ideas y naixensa d'energias.

Dessota las voltas dels temples pagans de Venus ó de Mars y, despres, de las hermosas capellas románicas que 'ls substituhiren, la idea cristiana anava enfondint milers d'enteniments, convertintse en substancia intelectual de generacions d'homes, en norma de conducta, en llum de vida. Los monjos de Sant Benet dessecavan ayguamolls y llacunas, fecondavan los ermots, aixecavan maravellosos artístichs monastirs, cercavan furejant d'aquí d'allá los vells arxius de la ciencia ja oblidada, que guardavan al fons de sas bibliotecas may soliuas. Los frares predicadors brandavan sa veu de foc contra las heretgias y portavan la devoció de Maria al cor de todas las familias, ensenyant a la humanitat la oració de las oracions, lo Rosari. Los deixebles de Sant Francesch s'apoderavan del mon ab sa humilitat pera encaminarlo a Deu, predicavan arreu la religió del amor y la practicavan. Y en lo sí de tots los convents y monastirs anava creixent cada cop més robusta, més espléndida, la ciencia teológica, y sa sava, empeltada a la filosofia, 's convertí en novellas brotadas més ufanasas y fecondas.

A redós dels castells senyorials y las abadías creixia y prosperava una classe nombrosa, sufrida, encastada a la terra més que 'ls aizinars y rouredas de sas masias, y remoyentla sempre desde sigles y desde sigles fecondantla ab las sevas suhadadas; la dels pagesos que anavan deslliurantse de las antigas cadenas del esclavatge y dirigintse ab pas ferm y segur a conquistar la propietat del terrer que un temps com esclaus conreuharen. Las ciutats semblavan ruschs d'abelas en plena fermentació d'activitat industrial y mercantili; en sos carrers estrets y tortuosos circulava reposada y serena una multitud feynera, distribuïda armónicament en classes y gremis; y aplegats per la campana del consell deixavan sos prohoms las eynas del treball y 's reunían pera deliberar sobre 'ls negocis comunals. Los reys empenyían als uns a emanciparse y als altres a organisarse y a tots los convocavan solemniament pera tractar en Corts de la *reformació de tota la terra*. Y en los llabis de tots: dels burgesos de las ciutats y dels rústechs habitants de las montanyas, dels sacerdots y dels troneras, en las llotjas de mar com en las salas dels palaus, prenia cos, s'arrodonia y reforsava la *lengua popular*.

La Iglesia formava aquí y allá grans centres intelectuals per hont s'empenyían, procedents de tot lo mon civilisat, bulliciosas multítuts ab fam d'apendre y anar al endavant en la via de la ciencia, y per hont passavan, l'un darrera l'altre, tots los pensadors del sigle; agermanava als pobles ab la comunitat de creensas y de devoció, y extenia pel demunt de tots los realms cristians los lligams de la seva autoritat, conduhintlos a tots, suament, sense violencia, a la constitució d'una societat internacional perfecta ab poders y dret y lengua propias.

Y, no obstant aixó, per dessota d'aquesta unitat suprema de civilissació prosperavan lliurement y sense obstacles todas las energias, moventse espontáneament y espontáneament constituintse y organisantse, ab plenitud d'autonomia.

Per qué, senyors, dignemho ben alt: la Edat Mitja es la Edat de las autonomias. En la societat mitj-aval, a tot arreu hont se forma un nucle actiu, hont se remou un germen de vida, hi trobaréu la autonomia presidint sa creixensa y constitució; allá hont se vulga que la vida apareix, es autònoma, la autonomia la acompanya. Es autònoma la Iglesia, lliure de imposicions de tota mena; son autònoms los Estats que no tenen la tutela de triples ni cuadruples alianças ni han de témer intervencions estranyas; son autònoms las regions que posseheixen organismes administra

tius propis, diferents en cada una, nascuts del propi terror, y Corts propies pera estatuir sobre 'ls grans interessos nacionals; son autònoms los municipis fins un grau que avuy mateix nos maravella; son autònoms los gremis en la resolució dels seus afers; autònoms las fundacions benéficas; autònoms las Universitats y Estudis; y autònoms los ciutadans, més, molt més, mil vegades més que avuy, ab tot y la famosa proclamació dels drets individuals, perque allavors, com que no hi havia códichs tant casuístichs ni reglaments administratius y fiscals, ni jurisprudència de cap mena, ni direccions generals, ni cossos facultatius, ni inspeccions, ni tantas altres institucions ab que l'Estat modern afavoreix ab paternal sollicitut als lliberrims ciutadans del sigle XIX, l'home era veraderament lliure y senyor de si mateix y de sas coses y fins per medi de la costum, que ab los seus actes feya naixer, exercia do veritable legislador. Comparat ab lo ciutadà lliure d'allavors, l'home d'avuy ab sos inalienables é imprescriptibles drets individuals es un no res, un nom, un rey sense corona, per l'estil d'aquets que *reinan pero no gobiernan* en las monarquias parlamentarias.

Tal es, senyors, presentada en sas notas característiques, la civilitat de la Edat Mitja. Edat Mitja vol dir, donchs, cristianisme, vol dir pobles que rebrotan per entre la espessa xarxa de la centralisació romana, vol dir llibertat, vol dir espontaneitat, vol dir, y aquesta es la fórmula mes sintética de totas, NATURALITAT en totas las esferas de la vida social y política.

Mes al fort mateix del desenrotlló d'aquesta civilitat espléndida apareixen los gèrmens que han de combatre-la y desviar-la de sa corrent natural, fent-la raure altre cop en ple paganisme.

Ab lo descobriment dels monuments legals de Roma—y aixó que vaig á dir ja ho he dit en altra ocasió—ab lo descobriment dels monuments legals de Roma y la entrada de la classe mitja á la vida pública, se despertá una tendència irresistible al Dret Romá, que traba en totas las nacions una lluyta incessant ab lo Dret Indígena. Los juriconsults y sabis que sortían de la Universitat de Bolonia ab l'estudi de las lleys imperials s' enamora del cessarisme del imperi bizantí y somían, cada un pera son poble, un César Justinia voltat de consellers lleghistas. Los Reys fan política cessarista y s' apoyan en los lletrats pera combatre lo feudalisme y ferse absoluts. La arquitectura pert sa bellíssima forma naturalista, y 's concreta á contrafer las formas clássicas. Se propagan ab la imprenta las obras literarias de la antiguitat romana y grega, y 's tors lo curs de las literaturas nacionals indígenes. Fins á la Iglesia arribá l' contagi; y aixis nos trovém ab Gregori nové que, al publicar las Decretals, s' intitula diví, al estil dels emperadors de Roma.

Avansan, donchs, contra la espontaneitat ó realitat dels pobles, tres unitarismes pagans ó clássichs. Lo Dret ha de ser únicament lo dret de Roma. La autoritat sols una, la del César. Lo font de la bellesa una no més també, la forma clássica.

Al mateix temps que aquesta onada de romanisme y fins potser á causa d' ella, invadia la societat un altra corrent no menos poderosa. Aquesta naix en la reforma. Los reformadors malgrat destruhir la autoritat de la Iglesia acceptan encara la Revelació; més la indiferencia religiosa que segueix á las grans disputas teològiques dels sigles XVI y XVII, la arracona bem prompte, quedantse ab la sola rahó humana. Lo método 's torna completament racionalista, se funda sols en la rahó; pero una rahó parcial, insuficient, ignorant del passat y del present dels pobles, de la causa, fonament y llegimitat de las institucions ab que 's topa, desconexedora dels títols lleghítims de la tradició y de la costum, y estranya de tot al poble que coneix sols de passada y sens endevinar sos sentiments y aspiracions.

La filosofia 's torná ideologista ó be sensualista y materialista. Lo dret polítich construí sistemas absoluts, universals, aplicables á totas las rasses y països. La Sociologia vegé la causa del malestar social, no en los abusos de las institucions y en la imperfecció y perversitat originaria del home, sino que, extrema-da y generalisadora sempre, culpa la organizació social existent y s' ensanya ab los gremis. La economia política, de nou nascuda á Inglaterra, estableix principis universals, absoluts també, que han de produhir esclats de prosperitat en tots los pobles.

També en aqueixa corrent trobem l'unitarisme esclussivista. Un sol dret, una sola autoritat, una sola forma estética, deya 'l romanisme. Lo filosofisme esclama: un sol instrument pera cercar la veritat; la rahó; una sola forma de la rahó, la rahó rasonadora ó generalisadora; una sola manera de ser del home, l'home deslligat de tot carácter de individualitat y nacionalitat; una sola forma constitutiva de la so-

cietat; lo contracte: una sola organizació social, l'individualisme; un sol regimen administratiu, la centralisació; una sola organizació política, 'l parlamentarisme; un sols principis económichs, los de la escola inglesa.

(Se acabarà).

LA AUTONOMÍA en las illas Hawai

«La anexió d' un país, suposat més débil ó inferior, á un altre país que 's creu superior ó més fort, sempre que sia feta contra la voluntat de sos naturals, ó que no sia ulteriorment ratificada per aquestos, es sempre illeghítima. Y ho es sían lo que 's vulgan lo color, lo nombre y 'ls graus de civilitat dels habitants.» Aquell fet porta en sí gèrmens indestructibles d' antipatia que, tart ó dejorn, acaban per anular lo que es efecte del mal anomenat *dret* de conquesta combinació diplomática, ó digas com se vulla.

Aixó es tant cert, que actualment estém presenciando un fet general que no es altra cosa que la demostració de la veritat sentada. Lo despertarment de las nacionalitats oprimidas per l'unitarisme, avuy en plena decadencia, per lo que respecta als continents; lo crit de llibertat y d' independència en las colonias de tots los Estats aixis ho demostren.

En aquestos últims temps, las que se 'n diuen «grans potencias», com una consigna donada entre ellas, s' afanyan totas alauna pera anexionarse territoris y més territoris, per llunyans que sían, per dificultosa que 's presenti sa possessió, per problemática que 's trobi la utilitat y ventatja de la «usurpació». Un altre exemple d' aixó 'l trovém en la qüestió de la anexió del arxipélach del Hawai pels Estats Units del Nord d' América.

La possessió d' aquellas illas se l' han disputada fins are, com si 's tractés de una cosa *vere nullius*, la República nort-americana y 'l regne del Japó. Aquell, per la rahó del mes fort... *quia nominor Leo*; aquest, fundantse en lo gran nombre de sos nacionals establerts en lo país. No obstant, los naturals declaran trobar més interessant y més just no esser ni japonesos ni americans, sino senzillamen hawaiesos.

Un ilustre viatjant, Mr. Lumont d' Urvillé, calificá ja en 1831 á las islas Hawai, «las únicas islas polynésias que poden constituhir un important cos de nació;» opinió que 'l temps ha confirmat plenament, donchs que en la actualitat aquella nació respon com á tal, y oposa 'l crit de llibertat á la usurpació que d' ella s' acaba de perpetrar. Es de desitjar, donchs, com diu G. de Waylli en son interessant article publicat en *La Nouvelle Revue*, (de qui prenem la major part dels conceptes d' aquest extracte), que la anexió nort-americana no vinga á donar una nova bandera á aquella petita nació, que mereix, baix molts punts de vista, continuar vivint de sa historia propia y baix sos colors nacionals.»

Per dissort, y gracias á la pressió de las circunstancias, lo regne d' Hawai ha acabat per esser una provincia de la gran República del Nord. La pobre reyna Liliánkalaní, ex-soberana constitucional d' Hawai, davant de la primera amenssa d' intencions anexionistas de Washington, se dirigí ab una senzillesa no exempta de real grandesa á pledejar en persona la causa de la independència de sa pátria davant de quefes elegits de la gran y poderosa nació. Mentres Cleveland ocupá la Casa Blanca, lo dret á la llibertat que pera son petit poble reclamá aquella malhaurada reyna fou escoltat, si bé per curt temps. Desde allavors las cosas han cambiat.

¿Se proposarán los nort-americanos desnacionalisar, ó sia *americanisar* l' Hawai? ¿Será aplicat al país anexionat lo criteri individualista dels yankees y 's respectará en lo possible 'l carácter dels naturals? *That is the question.*

Cal tenir molt present que no 's tracta d' un país salvatge. Baix la benéfica influencia de Tamea-Mea, 'l poble hawaies se civilisá per complet y rápidamente en menos d' una centúria. Y un poble que ha donat un exemple tal de progrés «sia la que 's vulla sa significació numérica, diu ab sobrada rahó Mr. Wailly, es un hermós, bó y gran poble y per tant mereix esser lliure é independent per honor á la humanitat civilizada.»

Lo poble hawaies ha declarat que no 's conforma ab la desnacionalisació que la forsa de las bayonetas yankees li vol imposar.

En vista de que per la forsa no ha lograt l' intelligent poble hawaies realisar sos desitjos, procura per la *comunicació* donar á conèixer sos clamis, haventse publicat ara fa poch una memoria de protesta anti-anexionista per un comité de notables indígenes y de re-

sidents instalats en l' arxipélach, «dirigintse al President, al Congrés y al poble dels Estats Units d' América.» Aquesta Memoria demostra que 'l govern yankee, per anexionarse l' Hawai, aprofitá, sense escrupols, una verdadera trahició feta als interessos de la població independent.

Un govern arbitrariament constituhit y de tota autorisat, desohit los vots del poble hawaies (que políticament res te que envejar á més d' una nació de civilitat antiga), ha consentit injustament la servitut de son poble. Clarament expressa aquest sa opinió y sos desitjos en l' aludit document al declarar: «que la constitució de la república d' Hawai ha sigut adoptada per una Convenció, la majoria de quins individuos s' han nombrat ells mateixos y altres no han sigut elegits sino per una insignificant minoria, composta especialment d' extrangers de molt fresca residencia en lo país, no tenint, en las illas ni interès d' importancia ni llassos socials.»

«Que'l govern republicá, aixis arbitrariament constituhit y que no ha sigut sancionat per cap vot popular, se dona, sense poders, lo dret de destruhir la nacionalitat hawaies y de ceder al estranger lo territori de las illas y sas dependencias.»

«Que es ab dolor y ab esglay que 'ls insulars hawaies conegut la existencia del odiós tractat d' anexió autorisat per lo President Mac-Kinley, sense haveren consultat als qui, desde mitj sigle, havían, gracies al dret de votar, participat en lo govern y en la administració dels negocis interiors y exteriors... Que en consecuencia, aqueix tractat, fet prescindint dels vells y contra 'l qual protestan humilment, més ab major energia, es atentatori á sos drets individuals y polítichs.»

Acaba la memoria demanant als americans que passin més avant en aquesta obra injusta y dolenta invocant molt oportunament la mateixa *declaració de Independencia americana*, en un de quins articles se proclama: «que 'ls governants no conservan sos justos poders sino pel consentiment dels governants.» Se reclama per l' Hawai lo dret de disposar, al igual que qualsevol Estat americá, de sa propia sort, en lo sentit que millor semblará als naturals del país.

Reclama además y avans de tot, lo dret per lo poble hawaies de ser consultat sobre aquesta qüestió d' anexió, per ell vital, y s' ofereixen noblement, si el vot lliure y leal te lloch en aquesta qüestió, y si la majoria es favorable al tractat, á acceptar francament y sense segonas intencions la anexió allavors començada.

En una paraula, aquesta anexió que «es un pas enrera en la vía del respecte á las nacionalitats comensa per ser protestada d' un modo digne y valent pel poble sacrificat, y per lo tant, no pot ser ferma de durada si 'ls furs de la Justicia han de prevaldre.

Pelegrí Caeades y Gramatazes.

(De *La Renaixensa*)

Noticies Oficials

AJUNTAMENT.—Sessió del 26 de Jaer.—(2.ª convocatòria).—Reunits 10 concejals baix la presidencia del alcalde Sr. Boxa, prengueren los següents acorts, després d' aprobar la sessió anterior:

Aprobar compte per 609'88 pessetas y la distribució de los dos pel mes de Febrer, que ascendeix á 45.403'31 pessetas.

Aprobar lo Reglament de la Escola municipal de Arts y Oficis.

Aprobar la acta de recepció del alcantarillat del carrer de la Barca y retornar la fiança.

Fer los estudis pera la construcció de un pont sobre l' Oroya en l' extrem del carrer del Carme.

Practicar obras de defensa en lo Ter y adobar los desperdites causats per lo Oyar y Güell, comensant á aquest fi las obras pera las que se destinan 6.000 pessetas que 's traurán per mitjà de una transferencia de crèdit dels capitols, fonts y canyons materials pera obras per administració.

Se doná lectura de la sentència dictada per l' Audiencia lo plet de la «Aurora» contra l' Ajuntament.

Nombrar una Comissió especial composta dels senyors Caneja, Salvat y Tor perque entengui en tot lo que se refereix a Electricitat.

Fou llegida una proposició dels Srs. Plá y Esteban en la que feyan seu lo dictámen de quatre advocats que proposan al Ajuntament lo següent: 1.ª que en vista del contracte que existia entre l' Ajuntament y la casa Planas, Flaquer y Cia, es lo convenient pels interessos de abduas parts un arreglo amiable; 2.ª, que prescindint l' Ajuntament de subastas, encarregui la prestació de servey per contracte.

Se llegiren dos proposicions més que, com l' anterior, se remeten á la Comissió especial.

Hem rebut lo anunci de la exposició internacional de productes de la Industria, Comerç, Marina y Bellas Arts que se celebrará a Rochefort Sur Mer desde el 1.ª de Juny á l' 1.ª de octubre de 1898. Los que desitjin concurrerhi poden demanar informacions á l' Arcaldia de dita població.

SECCIO D' ANUNCIS

SORTIDAS DELS TRENS

LÍNEA DE TARRAGONA Á BARCELONA Y FRANSA

De Gerona á Barcelona

	Matí	Tarde
Correu.	6'48	
Càrrega.	10'37	
Omnibus.		3
Rápít.		5'09

Los trens correus y omnibus portan cotxes de 1.^a, 2.^a y 3.^a, el de càrrega de 2.^a y el ràpít de 1.^a y 2.^a

De Gerona á Port-Bou

	Matí	Tarde
Omnibus.	8'39	
Càrrega.		12'43
Mixte.		5'40
Correu.		7'35

Lo tren omnibus porta cotxes de 1.^a, 2.^a y 3.^a el de càrrega y mixte de 2.^a y 3.^a y el correu de 1.^a y 2.^a

LÍNEA DE SAN FELIU DE GUIXOLS Á GERONA

De Gerona á San Feliu

	Matí	Tarde
Tren de banyistes (Juriol y Agost).	5'09	
Correu.	8'54	
Mixte.	11'44	
Mixte.		3'22
Correu.		5'35

Tots los trens portan cotxes de 1.^a y 2.^a classe.

De San Feliu á Gerona

	Matí	Tarde
Correu.	4'32	
Mixte.	7'30	
Correu.		12'44
Mixte.		2'50
Tren de banyistes (Juriol y Agost).		5'40

LÍNEA DE OLOT Á GERONA

De Salt (Gerona) á Amer

	Matí	Tarde
Núm. 2.	9'40	
Núm. 4.		3
Núm. 6.		6

Tots los trens portan cotxes per ara de 2.^a y 3.^a classes

De Amer á Salt (Gerona)

	Matí	Tarde
Núm. 1.	7'40	
Núm. 3.		4
Núm. 5.		4'30

ORDINACIONS

- Pera Banyolas á las 9 y 11 matí (correu) y á las 2, 4 y 6 de la tarde. (Fonda del Centre y casa Jendreta)
- Pera Cassá de la Selva cada mitja hora (Pont de Pedra)
- Pera Olot á las 11 matí (correu) y á las 6 de la tarde. (Fonda del Centre)
- Pera La Bisbal á la 1 de la tarde. (Hostal de la Rossa voltas d' en Rosés)
- Pera Anglés, La Sella y Amer á las 10 matí (correu) Hosta de Miquel Boix. (Plassa del Gra)
- Pera Salt tot lo matí fins á las 6 de la tarde. (Pont de Pedra)

LA PREVISIÓ ESPANYOLA

Companyia de segurs contra incendis á prima fixa

Fundada l'any 1883

Capital: 2.000.000 de Pessetas

DOMICILI SOCIAL: ORFILA, 9. SEVILLA

Sub-direcció Regional: Plassa del Carril, 6, 2.^{on} Gerona

Sub-director Regional: D. ANGEL TREMOLS Y PELL

Sinestres pagats: Rs. 3.524.286'92

CORREUS

ENTRADAS

Madrid.	8'48	matí.
Barcelona.	8'48	m.
França.	7'00	m. y 3'49 tarde
Puigcerdá y Ripoll.	5'30	m.
Olot y sa línea.	5'30	
Sant Feliu de Guixols.	7'00	m. y 6 tarde
Amer y sa línea.	6'30	m.
Sant Aniol y sa línea.	7'00	m.
Estanyol y sa línea.	7'00	m.

SORTIDAS

3'49	tarde
7'00	matí
8'48	m. y 3'00 nit.
11'00	m.
11'00	m.
9'00	m. y 6'00 tarde
10'00	m.
10'00	m.
10'00	m.

BANCH VITALICI DE ESPANYA

LA PREVISIÓ

BANCH VITALICI DE CATALUNYA

Companyias de segurs sobre la vida reunidas
Carrer Ample, núm. 64
BARCELONA

CAPITAL SOCIAL

15.000.000 DE PESSETES

Reservas en 31 Desembre de 1896. 9.235,908'05 pessetes
Capitals assegurats desde la fundació
de las C.^{as} fins al 30 Juny 1897. 195.906,957'44
Pagat per sinistres, pólissas vensudas
y altres comptes fins igual data. 12.691,707'02

Delegat general en la Provincia

Joseph Coderch y Bacó
Representant en la Capital

Anicet Palahi
Agents en la mateixa

Toribi Corominas.—Narcís Boadas

MAXIM FERNANDEZ

PERRUQUER DE S. M.

Aygua Minóxima vegetal pera teuyir lo cabell. No val en lo mon, perquè á més de sos efectes maravellosos tanca ni perjudica la pell en lo més mínim.
Aquest assombrós y sorprenent específich se usa en perruqueria.

5, CARRER DE L' ARGENTERIA 5.—ENTRE

GERONA

Son tinturas superiors
las que en Máximo fabricas:
tenyintse ab elles, senyors
un vell, troba sense esfors
dons jove, guaps y rics.

TINTURA ABISSINIA INSTANTANEA

LO GERONÉS

SETMANARI PORTA-VEU
DEL «CENTRE CATALANISTA DE GERONA Y SA COMARCA»

Redacció y Administració. Cort-Real, úm. 7, 1

PREUS DE SUSCRIPCIO.

Gerona. 1 pesseta trimestre
Fora. 1'25 id. id.

Estranger. 1'50 pessetas trimestre
Un número sol. 0'10 id.